

«Θέλω να σας διηγηθώ μια ιστορία. Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια δημοκρατική χώρα. Είχε σύνταγμα, είχε νόμους, είχε ατομικά δικαιώματα, πρόεδρο, βουλή και δικαστήρια... Ο λαός δεν ήταν ευχαριστημένος με την κυβέρνηση εκείνης της εποχής αλλά είχε την εξουσία να εκλέξει νέα κυβέρνηση... [Οι άνθρωποι] ένιωθαν σίγουροι ότι κανένας δεν θα τολμούσε να τελέσει το έγκλημα της παραβίασης των δημοκρατικών θεσμών. Επιθυμούσαν την αλλαγή προς το καλύτερο, τους ενέπνεε η πρόοδος και θεωρούσαν πως ήταν στο χέρι τους. Ήλπιζαν σ' ένα καλύτερο μέλλον.»

Φιντέλ Κάστρο, Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΘΑ ΜΕ ΔΙΚΑΙΩΣΕΙ, εκδόσεις Αιώρα, (2009), σ. 103

ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΑ ΤΣΙΛΩΝΗ
victor.tsilonis@intellectum.org

Τέρατα στην ομίχλη^{3*}

Σε μια περίοδο κοσμογονικών αλλαγών, για τις οποίες η πληροφόρηση είναι σχεδόν πάντοτε ελλιπής και πολύ συχνά λαθεμένη, ενώ στην πραγματικότητα αποτελεί ένα διαβρωμένο κράμα και των δύο στοιχείων, ο μέσος άνθρωπος παραμένει έρμαιο συνταρακτικών γεγονότων που αδυνατεί να κατανοήσει, πόσο μάλλον να διαχειριστεί.

Το πυρηνικό δυστύχημα της Φουκουσίμα (του οποίου τις άκρως επικίνδυνες συνέπειες θα βιώνουμε λαθραίως για πολλά έτη), οι αλυσιδωτές κοινωνικές εξεγέρσεις στη Μέση Ανατολή, η στρατιωτική επέμβαση στη Λιβύη (με την αναζήτηση των μελών της οικογένειας Καντάφι ως τελευταίο επεισόδιο), η πρόσφατη απίθανη δολοφονία του Οσάμα Μπιν Λάντεν (τον

οποίο, σύμφωνα με τη γαλήνια δήλωση της Μπεναζίρ Μπούτο στο τηλεοπτικό κανάλι CNN στις 2 Δεκεμβρίου 2007, είχε σκοτώσει προ πολλού ο Ομάρ Σεΐκ), η ουσιαστική χρεοκοπία της Ελλάδας σε οικονομικό αλλά πρωτίστως θεσμικό-κοινωνικό επίπεδο, η ευρύτερη οικονομική κρίση σε χώρες της Ευρωζώνης (Ιρλανδία, Πορτογαλία, Ιταλία και έπονται και άλλες), η μυστηριώδης υπόθεση του Ντομινίκ Στρος Καν και το κίνημα των αγανακτισμένων στις πλατείες (που παραδόξως γνώρισε τη μεγάλη στήριξη των ΜΜΕ από την πρώτη κιόλας στιγμή και εσχάτως μεταλαμπαδεύτηκε και στην Αμερική με το σύνθημα «Οκιοιπάι Γουόλ Στριτ»), συνιστούν τα κυριότερα πέτρινα κομμάτια του παγκόσμιου ψηφιδωτού σήμερα.

Η γένεση όλων των προαναφερθέντων

γεγονότων αλλά και η εξέλιξή τους μοιάζουν με κινήσεις τεράτων μέσα στην ομίχλη που βρισκόμαστε μέσα: βλέπουμε τις φιγούρες των τεράτων να μας πλησιάζουν και μπορούμε αδρά να διακρίνουμε τη μορφή και το σχήμα τους. Ξέρουμε ότι αργά ή γρήγορα οι κινήσεις τους θα επηρεάσουν άμεσα ή έμμεσα δραματικά τις ζωές μας και ότι ίσως καταβροχθίσουν και μας τους ίδιους. Εντούτοις, αδυνατούμε να κατανοήσουμε τη συμπεριφορά τους, βασιζόμενοι έστω στην παρατήρηση της κινησιολογίας τους γιατί η ομίχλη παραμένει εξαιρετικά πυκνή (και ο Στήβεν Κινγκ δεν είναι εδώ, αλλά πιθανότατα θα μας υπενθύμιζε ότι το ομώνυμο βιβλίο του δεν έχει ευτυχισμένο τέλος).

Επιπλέον, το γεγονός ότι τα σημαντικά συμβαίνοντα είναι τόσο πολλά μας φέρνει

στα όρια της σύγχυσης. Το έντονο ψυχολογικό στρες εξαϋλώνει την όποια διανοητική μας συγκέντρωση. Τα «τέρατα» έχουν εμφανιστεί το ένα μετά το άλλο ξαφνικά, έχουν διαλύσει συθέμελα την επίπλαστη ηρεμία των ασήμαντων ζώων μας κι εμείς δεν μπορούμε να εστιάσουμε το βλέμμα μας τουλάχιστον σ' ένα από αυτά. Σχεδόν αποσβολωμένοι, κοιτώντας πότε εδώ και πότε εκεί, αποτυπώνουμε στο μυαλό μας τις σκοτεινές και τρομερές τους φιγούρες, τρέμοντας για το δικό μας τέλος.

Αναμφίβολα, όμως, υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι ανάμεσά μας, οι οποίοι –όσον αφορά τουλάχιστον το επίπεδο της κατανόησης των «τεράτων»– βρίσκονται σε πλεονεκτικότερη θέση από εμάς. Είναι ακριβώς εκείνοι οι άνθρωποι που, επειδή βρίσκονται επικίνδυνα κοντά σ' ένα από τα παραπάνω τέρατα και είναι συνακόλουθα εκτεθειμένοι σε πολύ μεγαλύτερο κίνδυνο, αποκτούν κάποιες φορές (μα δυστυχώς όχι πάντοτε) το θανατηφόρο πλεονέκτημα της καλύτερης κατανόησης: έτσι, λόγου χάριν, ο ψαράς που βρίσκεται 21 χιλιόμετρα μακριά από τη Φουκουσίμα μπορεί ήδη να μιλήσει για τη σκοτεινή παρουσία της ραδιενέργειας στο σώμα του, ο κάτοικος της Τρίπολης στη Λιβύη να μας πει για τις τακτικές «ανθρωπιστικές» πτήσεις των αεροπλάνων του ΝΑΤΟ πάνω από την πόλη κατ' εντολή της «διεθνούς κοινότητας», οι οποίες τελείωναν πάντοτε με τη ρίψη ειδικών κουτιών πρώτης ανάγκης σε σχήμα βομβών διασποράς, ο «αιμοσταγής» αλλά και «φιλοδυτικός» την τελευταία δεκαετία Μουαμάρ Καντάφι γιατί ξαφνικά οι Ιταλοί και οι Βρετανοί σταμάτησαν να τον συμπαθούν, ο Ντομνίκ Στρος για το τι ακριβώς συνέβη στο δωμάτιο του ξενοδοχείου Σοφιτέλ (αλλά κυρίως λίγο πιο πριν και λίγο μετά από αυτό), ο Γιώργος Παπανδρέου για το πότε αποφάσισε (αν αποφάσισε ποτέ) να προκηρύξει δημο-

ψήφισμα και γιατί ταχύτατα υπαναχώρησε κ.ο.κ.

Όσο για μας στην καταποντισμένη οικονομικά Ελλάδα, μολονότι η ομίχλη είναι εξαιρετικά πυκνή, μολονότι οι ηλεκτρονικές παρεμβολές από ειδικά ραδιοτηλεοπτικά σήματα που την ενισχύουν συνεχίζονται άφθονες, μολονότι είμαστε οικονομικά νεκροί (και με ολοένα και πιθανότερο οικονομικό επικήδειο την πτώχευση της χώρας μας και την έξοδο από την ευρωζώνη), εντούτοις δεν είμαστε ακόμη ολοκληρωτικά εγκεφαλικά νεκροί κι έτσι μπορούμε ακόμη να αρθρώσουμε τηλεγραφικά έστω την άποψή μας για το οικονομικό τέρας των «κερδοσκοπών» (ποιες χώρες, ποιες πολυεθνικές, ποιο Έλληνας και ξένοι τους αποτελούν άραγε;!;) που καταβροχθίζει αλώβητο τη χώρα μας.

Η νεοελληνική φαυλοκρατία, όπως επισημαίνει εύστοχα στο ομώνυμο βιβλίο του ο Ευάγγελος Κοροβίνης^[1] ενυπήρχε ήδη από τα σπάργανα του ελληνικού κράτους: είναι γνωστό ότι ο πρώτος επίσημος πρωθυπουργός της χώρας και πατέρας του φαυλοκρατικού πολιτικού συστήματος, Ιωάννης Κωλέττης, είχε στο ημερήσιο του πρόγραμμα ώρα για ρουσφέτια και δοσοληψίες «κάτω από το τραπέζι», ενώ κατά τις συνεδριάσεις της βουλής συχνά είτε κοιμόταν είτε απουσίαζε.

Η χώρα μας, η οποία λέγεται πως είχε ήδη πτωχεύσει για πρώτη φορά προτού καλά-καλά ιδρυθεί εξαιτίας δανείων που είχαν δοθεί κατά την περίοδο της επανάστασης, πτώχευσε κατόπιν άλλες τρεις φορές: το 1843 επί βασιλείας Όθωνα όταν δεν μπόρεσε να αποπληρώσει δάνειο ονομαστικής αξίας 60 εκατομμυρίων φράγκων (51 εκ των οποίων επιστράφηκαν αμέσως στους δανειστές για την αποπληρωμή προηγούμενων δανείων, με τα εναπομείναντα 9 εκατομμύρια να υπεξαιρούνται από τους

Γερμανούς αντιβασιλείς του ελληνικού κράτους). Μετά, το περίφημο 1893 όταν ο φιλόδοξος πρωθυπουργός Χαρίλαος Τρικούπης φέρεται να δήλωσε πως «δυστυχώς επτωχεύσαμεν» και την τρίτη, λιγότερο γνωστή, φορά τον Μάιο του 1932, όταν ο Ελευθέριος Βενιζέλος δήλωσε πως «τελικώς επτωχεύσαμεν».

Μετά την επταετή δικτατορία, οι ελληνικές κυβερνήσεις, με προεξάρχουσα εκείνη του αείμνηστου Ανδρέα Παπανδρέου, προχώρησαν σε διπλασιασμό και τριπλασιασμό συντάξεων, αποδοχών κτλ. και σε άλλα λαϊκιστικά μέτρα που κορυφώθηκαν με την πασίγνωστη δημόσια και ρυθμική εντολή του τότε Έλληνα πρωθυπουργού προς τον υπουργό οικονομικών Δημήτρη Τσοβόλα «Τσοβόλα, δώστα όλα!». Μετά από το σύντομο πέραςμα της αλήστου μνήμης κυβέρνησης Μητσούτση, η εποχή διακυβέρνησης Σημίτη και Καραμανλή περιείχε πλήθος «έξυπνα φτιαγμένων» ισολογισμών, τη διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων και μεγάλα σκάνδαλα όπως της Ζίμενς, της Βόνταφον, του Βατοπεδίου και των γερμανικών υποβρυχίων. Μολονότι δεν αποτελεί πλήρη καταγραφή, ο παραπάνω κατάλογος είναι ενδεικτικός μιας αναξιοκρατικής και χαοτικής Ελληνικής διοίκησης που οδήγησε τη χώρα στη σημερινή οικονομική της υποδούλωση.

Τώρα η χώρα βρίσκεται στο χείλος της ολοσχερούς οικονομικής κατάρρευσης, έχοντας πάρει ήδη ένα δάνειο 110 δισεκατομμυρίων ευρώ που όμως δεν μπορεί να αποπληρώσει και το οποίο δόθηκε έπειτα από πλήρη συνταγματική εκτροπή, αφού το ψήφισαν 24 βουλευτές λιγότεροι απ' όσους απαιτούνταν, δηλαδή 156 αντί για 180. Το Συμβούλιο της Επικρατείας εξέφρασε «ανεπίσημα» τη θετική του γνώμη περί αυτού του «νομικού ζητήματος», υποστηρίζοντας δηλαδή πριν από τη δημοσίευση της

●● Η νεοελληνική φαυλοκρατία ενυπήρχε ήδη από τα σπάργανα του ελληνικού κράτους: είναι γνωστό ότι ο πρώτος επίσημος πρωθυπουργός της χώρας, Ιωάννης Κωλέττης, είχε στο ημερήσιο του πρόγραμμα ώρα για ρουσφέτια και δοσοληψίες «κάτω από το τραπέζι», ενώ κατά τις συνεδριάσεις της βουλής συχνά είτε κοιμόταν είτε απουσίαζε. ●●

Τέρατα στην ομίχλη

απόφασης και μέσω παράνομων διαρροών στον τύπο τις ενέργειες της Κυβέρνησης για την κατάλυση του Συντάγματος. Αντί όμως ήδη να έχει λάβει χώρα κάποια επανάσταση, ρουθούνι δεν έχει ανοίξει και οι έντιμοι πολιτικοί αυτής της αδικημένης χώρας διαπραγματεύθηκαν έτσι ελεύθερα ένα δεύτερο μεγάλο δάνειο με την κωδική ονομασία «Μεσοπρόθεσμο» που στόχο δεν είχε να βγούμε από τον οικονομικό βούρκο στον οποίο έχουμε περιέλθει, αλλά να καταποντιστούμε τουλάχιστον για το επόμενο μισό του εικοστού πρώτου αιώνα. Και το Μεσοπρόθεσμο φυσικά υπερψηφίστηκε από 155 αντί για 180 βουλευτές, μολονότι θέτει ζητήματα που άπτονται της εθνικής μας κυριαρχίας με τον πλέον σαφή και κατηγορηματικό τρόπο.

Κατόπιν, όμως, λίγες ημέρες μόνο μετά το «Μεσοπρόθεσμο», τα γεγονότα πήραν καινούρια τροπή. Κατά τη διάρκεια επείγουσας σύσκεψης στις Βρυξέλλες, ένα νέο δάνειο ύψους 109 δισεκατομμυρίων ευρώ συμφωνήθηκε, ενώ η αποπληρωμή των δανείων από τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Στήριξης επιμηκύνθηκε στα 30 χρόνια.^[2] Σύμφωνα

με αναλύσεις ειδικών, ήδη από την πρώτη στιγμή ανακοίνωσης του νέου αυτού δανείου, μολονότι, η λέξη «πτώχευση» απουσίαζε προσεκτικά από την επίσημη δήλωση, η συμφωνία αυτή εκτιμάτο ότι θα καταστύσε αναπόφευκτα την Ελλάδα ως την πρώτη χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης που θα χρεοκοπούσε, καθώς η μείωση, ευρύτερα γνωστή ως κούρεμα, του χρέους κατά 21% (αλλά ουσιαστικά μόνο 9%),^[3] θα είχε σοβαρές οικονομικές παρενέργειες.^[4]

Για το λόγο αυτό (;) σύντομα έλαβε χώρα μια ακόμη «Συμφωνία», αυτή της 26ης Οκτωβρίου του 2011, η οποία προβλέπει ονομαστικό «κούρεμα» 50% του ελληνικού χρέους που βρίσκεται ακόμη σε ιδιώτες. Ωστόσο, οι θεαλλώδεις αντιδράσεις του κόσμου λίγα μόνο εικοσιτετράωρα μετά, κατά τη διάρκεια των παρελάσεων για τον εορτασμό της 28ης Οκτωβρίου, προκάλεσαν την αιφνίδια «προκήρυξη» δημοψηφίσματος από τον Παπανδρέου Γ' και τελικά την παραίτησή του και το σχηματισμό ολιγομελούς, δηλαδή 50μελούς παρά ένα, κυβέρνησης συνεργασίας υπό την πρωθυπουργία του διεθνή τραπεζίτη

Λουκά Παπαδήμου ως μια ακόμη πράξη, σίγουρα όχι την τελευταία, του σύγχρονου ελληνικού δράματος.

Κάποιοι βέβαια ελπίζουν. Πιστεύουν στη Συμφωνία της 26ης Οκτωβρίου, στην κυβέρνηση Παπαδήμου, στην κυβέρνηση συνεργασίας ΠΑΣΟΚ-Νέα Δημοκρατία-ΛΑΟΣ, καθώς και στο πως εάν η χώρα μας επιστρέψει σε θετικούς οικονομικούς απολογισμούς, θα μπορέσει κατόπιν να ορθοποδήσει με τη βοήθεια των φίλων μας, των δυτικών χωρών, των πολυεθνικών και των ιδιωτών μεγάλων επενδυτών, σε περίπου 10-50 χρόνια από σήμερα. Δυστυχώς, όμως, οι αισιόδοξες αυτές τους σκέψεις δεν διαψεύδονται μόνο από την ίδια την πραγματικότητα (νέα επαχθή φορολογικά μέτρα, αλλά ακόμη-ακόμη από τον κινηματογράφο: στην πρόσφατη ταινία επιστημονικής φαντασίας «Μόνστερς» του Γκάρεθ Έντουαρντς, τα «τέρατα» εμφανίζονται στο τέλος, όταν οι επιζήσαντες νομίσουν πως έχουν δικαίωμα στην ελπίδα και είναι περισσότερα ανελέητα από ποτέ.

Αλλά εμείς όμως δεν φθάσαμε ακόμη σ' αυτό το σημείο της ταινίας ή μήπως όχι;!

° Αρχικές εκδόσεις του παρόντος άρθρου δημοσιεύθηκαν πρώτα στα Αγγλικά και κατόπιν στα Γερμανικά : 1) στην πανευρωπαϊκή πύλη περιοδικών Eurozine <http://www.eurozine.com/articles/2011-07-28-tsilonis-en.html> . 2) στην ηλεκτρονική εφημερίδα Berliner Gazette: <http://berlingazette.de/griechenland-schuldenkrise-europa/>.

[1] Ευάγγελος Κοροβίνης, Η Νεοελληνική Φαυλοκρατία, (Αθήνα-Θεσσαλονίκη: εκδόσεις Αρμός), (2008).

[2] «Δήλωση των Αρχηγών Κρατών ή Κυβερνήσεων στην Ευρωζώνη και τους Θεσμούς της Ευρωπαϊκής Ένωσης», 21 Ιουλίου 2011, http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/ec/123978.pdf.

[3] <http://techiechan.com/?p=1200>

[4] <http://www.bbc.co.uk/news/business-14245250>

Υ.Γ. Το παρόν τεύχος στέκεται αναφανδόν ενάντια στα Γκρικλις, παρουσιάζοντας τα Ηγγλισηνικά (Γιουτιούμπ αντί Youtube Λοιπόν)!